

Bemærkninger til forslaget

Dette forslag er båret af to grundlæggende formål: at sikre danske lønninger ved offentlige bygge- og anlægsopgaver og at skabe lige konkurrencevilkår for kontraktparterne, uanset om udbyderen er stat, region eller kommune, og uanset om kontraktshaveren er en dansk eller udenlandsk virksomhed.

SF mener ikke, at hverken staten, regionerne og kommunerne skal have udført bygge- og anlægsopgaver på løn- og arbejdsvilkår, der er ringere end de vilkår, der svarer til den gældende overenskomst på området. Det bør ikke være en offentlig opgave at bidrage til løntrykkeri. Derfor ønsker SF, at det ved lovgivning sikres, at der stilles krav om, at de, der udfører bygge- og anlægsopgaver for staten, regionerne og kommunerne, har løn- og arbejdsvilkår, der ikke er lavere end de vilkår, der svarer til den gældende overenskomst på området.

SF finder det endvidere hensigtsmæssigt at opnå lige konkurrencevilkår for de virksomheder, der byder på offentlige bygge- og anlægsopgaver i udbud. Det gælder, uanset om udbyderen er statslig, regional eller kommunal, og uanset om den bydende virksomhed er overenskomstdækket eller ej, dansk eller udenlandsk.

Allerede i 1955 ratificerede Danmark ILO-konvention nr. 94 om arbejdsklausuler i offentlige kontrakter. Heri er det bl.a. fastsat, at kontrakter, på hvilke konventionen finder anvendelse, skal indeholde bestemmelser (klausuler), der tilsikrer vedkommende arbejdere løn, arbejdstid og andre arbejdsvilkår, som ikke er mindre gunstige end dem, der i henhold til kollektiv overenskomst, voldgiftskendelse, nationale love eller administrative forskrifter gælder for arbejde af samme art inden for vedkommende fag eller industri på den egn, hvor arbejdet udføres, jf. de nærmere regler i konventionens artikel 2.

I konsekvens heraf er det pålagt staten at sikre arbejdstageres vilkår i henhold til konventionen, mens de kommunale og regionale myndigheder alene har modtaget en henstilling herom i en cirkulæreskrivelse, nr. 115 af 27. juni 1990, hvori kommuner og regioner/amter opfordres til at følge ILO-konventionens regler i forbindelse med kontrakter på bygge- og an-

lægsopgaver. SF ønsker med lov at forpligte kommuner og regioner til at leve op til krav, der er i overensstemmelse med ILO-konvention nr. 94.

Danmarks tilslutning til EF/EU har ikke ændret ved Danmarks forpligtigelse til at leve fuldt og helt op til ILO-konvention nr. 94, idet EU-tilslutningen ikke ændrer herved, jf. EF-traktatens artikel 307. Af denne artikel fremgår det, at traktaten kun pålægger medlemsstater at se bort fra deres folkeretlige forpligtelser, såsom ILO-konventioner, i det omfang sådanne forpligtelser er uforenelige med EF-traktaten, hvilket ikke blev gjort gældende, da Danmark i 1972 tilsluttede sig EU.

Dette har heller ikke været tilfældet siden da. Således var der i forbindelse med forhandlingerne om udstationeringsdirektivet og i den efterfølgende implementeringsgruppe nedsat af Europa-Kommissionen enighed om, at udstationeringsdirektivet og ILO-konvention 94 var indbyrdes forenelige. På det seneste har EF-Domstolen indirekte i den såkaldte Rüffert-dom (sag nr. C-346/06) sat spørgsmålstegn herved. Men som følge af dommens konkrete udgangspunkt er det bl.a. den danske regerings opfattelse, at udstationeringsdirektivet og ILO-konvention 94 fortsat må anses for indbyrdes forenelige.

Rådets direktiv 93/36/EØF af 14.6.1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1997/52 og Kommissionens direktiv 2001/78, indeholder ikke bestemmelser om arbejdsklausuler. Men direktivet udelukker modsat heller ikke, at medlemslandene kan stille krav om, at de medarbejdere, der udfører opgaven, får en løn og har vilkår, der svarer til den gældende overenskomst på området, således at ILO-konvention nr. 94 kan opfyldes, jf. bl.a. Europa-Kommissionens fortolkningsmeddelelse om fællesskabsretten vedrørende offentlige kontrakter og mulighederne for at tage hensyn til sociale aspekter i disse kontrakter af 15.10.2001.

Senest har EF-Domstolens dom i den såkaldte Lavalsag (sag nr. C-341/05) ændret på retspraksis, for